

РЕШЕНИЕ

№ 2719

гр. София, 03.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 04.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9064** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК] и седалище [населено място], чрез Н. В. - управител, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221418002638-091-001 от 18.03.2019 г., издаден от М. Й. С. - орган, възложил ревизията и С. М. М. - ръководител на ревизията, в частта, изменена с Решение №1229/17.07.2019г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите.

Жалбоподателят оспорва изцяло ревизионния акт като твърди, че органите по приходите са приели за верни факти, като са игнорирали изцяло събраните в хода на ревизията доказателства, приети са за доказани факти само въз основа на декларация от управителя на испанското дружество - "Inter truk rental", като са игнорирани доказателства за плащане както към прекия доставчик, така и към испанското дружество, подписано допълнително тристранно споразумение. Счита за игнорирани всички доказателства за прехвърляне на активи - транспортно средство, които активи били в регистрационен режим във всички държави. Твърди се, че от прекия доставчик [фирма] допълнително са предоставени документи относно произхода на превозното средство: договор между доставчика и испанското дружество, както и фактура № 79/06.02.2018г., издадена от испанското дружество "Inter truk rental" към [фирма]. Счита, че ревизиращият екип се е позовал на нетоносими към признаване на правото на данъчен кредит обстоятелства като ненамирането на доставчика на декларирания адрес, липса на лица по трудов договор,, за предходните доставчици, извършена

ревизия и изводите в рамките на нея за неосъществени доставки. По отношение на допълнително начисления данък на основание чл.82, ал.2, т.3 ЗДДС твърди, че не е получавало фактури от испанското дружество, оспорва тезата в решението на ответника, че е наело конкретното МПС за дългосрочно ползване под наем или е придобило чрез договор за оперативен лизинг от испанското дружество. За тези твърдения нямамо събрано нито едно доказателство, фактури не били получавани и не са налични при жалбоподателя, поради което било невъзможно да извършат самоначисляване на дължимия ДДС.

В жалбата до съда е изложено и твърдение, че в хода на административното производство приложенията към ревизионния доклад не били връчвани на жалбоподателя, поради което нямамо как да вземе отношение по конкретните „инвойси“, намира за логично ако е налице доставка - „наем на услуга, а не на стока, каквато е ППС, ли и оперативен лизинг, според приетото от НАП, испанското дружество да представи съответните конкретни договори за това. Счита, че в тежест на органите по приходите е да докажат с предвидените по ДОПК способности твърдението си, че жалбоподателят е придобил правото на собственост върху процесното транспортно средство - товарен автомобил И., но от друго лице, следвало да обосноват и докажат от кое точно друго лице е било получено.

Пред съда жалбоподателят поддържа изцяло жалбата си чрез адв. Д., а в ход по същество и основателността ѝ въз основа на събраните пред съда доказателства. Претендира присъждането на разноски по списък.

Ответникът - директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите - С., чрез юрк. К. оспорва изцяло жалбата, претендира неоснователността ѝ изцяло, направи възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение - в размер на 2600лв., от своя страна, съобразно резултата от оспорването претендира присъждането на разноски.

Прокурорът - Ю. при Софийска градска прокуратура представи пред съда в ход по същество заключение за основателност на жалбата, иска от съда да уважи същата в пълния ѝ размер.

По делото са приети доказателствата, представени с преписката от ответника, в това число е изискано допълване на преписката с доказателствата, представени от испанската приходна администрация. Допълнително по искане на жалбоподателя са допуснати и приети - заключение на вещо лице и доказателства от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), представляващи преписката по издаването на свидетелството за регистрация на процесното пътно превозно средство.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, ведно с доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка на оспорения РА по реда на чл.160, ал.2 ДОПК, като от фактическа и правна страна прие следното:

По допустимостта на оспорването съдът приема следното:

Срещу РА е подадена жалба до съда от дата 25.07.2019г. поради мълчаливото му потвърждаване чрез непроизнасяне в срок по жалбата по административен ред, и на основание чл.156, ал.5 ДОПК.

С Решение № 1229/17.07.2019г., директорът на дирекция "Обжалване и

данъчно-осигурителна практика, отменя РА за установените задължения за данъчен период м. 07.2010г. и изменя РА в частта за данъчните задължения за ДДС за данъчни периоди м. 01-03.2018г.

Решението на директора е връчено на 22. 07.2019г. Във връзка с него, е подадена допълнителна жалба от дата 02.08.2019г. - лист 114 от делото, в която се конкретизира първоначалната жалба с допълнителни основания във връзка с непризнатото право на приспадане на данъка по фактури от доставчика [фирма] и за допълнително начисления данък по чл.82, ал.2, т.3 ЗДДС по отношение само на едно от дружествата - "Inter truk rental" S.L., Испания, като конкретно РА се оспорва пред съда в частта за: 1)установени задължения за ДДС и лихви за данъчни периоди м. 01. и 02.2018г. поради неизпълнение на изискванията на чл.73а ЗДДС, както и чл. 68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС във връзка с чл.6 ЗДДС, по две фактури от доставчика [фирма] - фактура № 201/08.01.2018г. с предмет аванс за доставка на влекач, с данъчна основа (ДО) 43680,00лв. и ДДС 8 736,00лв. и фактура № 2002/07.02.2018г. с предмет доставка на влекач, с ДО 18720,00лв.и ДДС 3 744,00лв. Общо по двете фактури жалбоподателят е упражнил правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 12 480,00лв.

2)извършено доначисляване на ДДС на основание чл. 82, ал.2, т.3 ЗДДС във връзка с чл.117, ал.1, т.1 и ал.2 ЗДДС за неотчетени в счетоводството на дружеството-жалбоподател на „инвойси“, издадени от испанското дружество I.“ S.L. Испания, с VIN №ESB73881104 за данъчен период м. 03.2018г. - общо в размер на 1648,76лв. върху обща данъчна основа 4 215,00евро или 8 243,82лв.

На основание непризнатото право на приспадане на данъка по двете фактури и допълнително начисления данък с данъчна основа 4215,00 евро или 8 243,82 лв. , с решението на ответника са коригирани резултатите по справките декларации за данъчните периоди:

1.за м. 01.2018г. - от деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 2 185,48лв. на ДДС за внасяне в размер на 6 550,52 лв. със съответните лихви

2.за м. 02.2018г. от деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 3 623,80лв. на ДДС за внасяне в размер на 120,20 лв. със съответните лихви

3. за м. 03.2018г. от деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 288,59лв. на ДДС за внасяне в размер на 1360,17лв. със съответните лихви

Предвид подаването на първата жалба до съда на дата 15.07.2019г. , то същата е подадена в срока по чл.156, ал.5 ДОПК, предвид датата на жалбата срещу РА по административен ред - 09.04.2019г. Този срок по чл.155, ал.1 ДОПК в конкретния случай е до 15 юни включително, а срокът за жалбата до съда е тридесет дневен от изтичането на срока за произнасяне, който в случая е до 15.07.2019г. включително, на която дата е подадена жалбата до съда.

Предвид на изложеното, са спазени изискванията по чл.156, ал.5 и ал.2 ДОПК, като оспорването е допустимо.

По издаването на РА от компетентен орган, спазването на изискванията на закона за съдържание на актовете и процесуалните правила

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221418002638-020-001 от 04.05.2018 г., издадена от М. Й. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., определена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед №РД-01-803 от

07.06.2017 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.05.2017 г. до 31.03.2018 г. Същата е връчена по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на 13.05.2018 г. и съгласно чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 13.08.2018 г. На основание чл. 113, ал. 3, във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК, със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-22221418002638-020-002 от 10.08.2018 г. и №Р-22221418002638-020-003 от 05.09.2018 г. срокът за извършване на ревизията е продължен съответно до 13.09.2018 г. и до 12.10.2018 г.

Ревизионното производство е спряно на основание чл. 34, ал. 5 от ДОПК и възобновено по реда на чл. 35 от ДОПК, за което са издадени, съответно Заповед №Р-22221418002638-023-001 от 02.10.2018 г. и Заповед №Р-22221418002638-014-001 от 03.12.2018 г. Със Заповед №Р-22221418002638-020-004 от 03.12.2018 г. е определен краен срок за приключване на ревизията до 13.12.2018 г. Всички цитирани заповеди са издадени от органа по приходите, издал първоначалната ЗВР.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221418002638-092-001 от 05.02.2019 г., срещу който не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-22221418002638-091-001/18.03.2018 г., издаден на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК от М. Й. С. - орган, възложил ревизията и С. М. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен на 25.03.2019 г.

Предвид конкретните обстоятелства по делото - датата на образуване на ревизионното производство, съпадаща с дата на първата ЗВР и ревизираните периоди, то към тази дата не са изтекли сроковете по чл.109, ал.1 ДОПК и процесният РА е издаден в рамките на допустимо ревизионно производство.

РА, РД и ЗВР са издадени като електронни документи, подписани с квалифициран електронен подпис, за което са представени доказателства –разпечатки на хартиен носител за проверка на електронните подписи – л.48-50, въз основа на които и останалите доказателства по делото съдът приема, че тези актове са издадени от компетентни органи. При издаването на същите актове е спазена и изискващата се писмена форма и съдържание, предвидени съответно за ЗВР по чл.113, ал.2 ДОПК, за РД по чл.117, ал.2 ДОПК и за РА – по чл.120, ал.2 ДОПК, в това число, в мотивите на РА е посочено, че се потвърждават мотивите на РД и съставляват неразделна част от РА.

По спазването на сроковете по чл.114 ДОПК, съдът намира, че не са допуснати нарушения, доколкото първоначално е определен срок на ревизията на два месеца от връчването на първата ЗВР, впоследствие производството е спряно и продължен до максималния срок по тази разпоредба, предвид заповедите, представени по делото от л.34 и следващите.

В хода на ревизията, са извършени процесуални действия по събирането на доказателствата, като на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя са връчени две Искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ от 30.05.2018 г. и от 15.06.2018 г, с които са изискани счетоводни справки, оборотни ведомости, главна книга, извлечения от счетоводни сметки от гр. 30 „Материални запаси“, гр. 40 „Доставчици“, гр. 41 „Клиенти“, гр. 50 „Парични средства“, гр. 60 „Разходи по икономически елементи“, гр. 70 „Приходи от

продажби", инвентарна книга, договор за счетоводно обслужване, декларации и писмени обяснения от управителя. С второто ИПДПОЗЛ са изискани всички съпътстващи документи по повод получени доставки от [фирма] и дружеството е уведомено, че прекият доставчик не се открива на декларираните адреси и не представя доказателства. От жалбоподателя са представени доказателства на дата 22.06.2018 г.

На доставчика [фирма] е връчено ИПДПОЗЛ от 28.05.2018 г. по реда на чл. 32 от ДОПК, като не са представени документи и писмени обяснения, поради което е прието, че не са установени данни относно осчетоводяването, предходни доставчици, кадрова и техническа обезпеченост за извършване на доставките.

За доставчика [фирма] е извършена проверка в информационната система на НАП, като е установено, че е с активна регистрация по ЗДДС за периода от издаването на спорните фактури, на 14.05.2018 г. регистрацията е прекратена по инициатива на орган по приходите на основание чл. 176 от ЗДДС, не са установени данни активи, не са декларираны търговски обекти, а издадените на жалбоподателя фактури не са включени в дневниците за продажби към справките-декларации по ЗДДС в периодите на издаването им /м. 01.2018 г. и м. 02.2018 г., но са отразени в отчетните регистри по ЗДДС за м. 05.2018 г. Органите по приходите са извършили проверка и по предмет на фактурите на доставчика, като са установили, че в дневника за покупки на доставчика са отразени фактури №9/05.01.2018 г. - аванс за И. с данъчна основа 43 680,00 лв. и ДДС 8 736,00 лв. и №10/06.02.2018 г. - окончателно плащане за И. с данъчна основа 18 720,00 лв. и ДДС 3 744,00 лв., издадени от [фирма] - българско дружество.

Също при проверката в базата данни органите са установили за доставчика [фирма] е извършена ревизия за определяне на задълженията по ЗДДС за периода от 18.10.2017 г. до 31.01.2018 г., приключила с издаването на РА №Р-22220218000995-091-001/01.08.2018 г., при която са установени задължения в особено големи размери. Органите по приходите са се позовали на цитирания РА, като са посочили, че не са представени доказателства за реалното извършване на фактурираните продажби на територията на страната, но данъкът е дължим на основание чл. 85 от ЗДДС.

На основание чл.45 от ДОПК за извършената насрещна проверка на [фирма] е съставен Протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/ от 30.01.2019 г.

По реда на чл.7 от регламент 904/2010г. е изпратена молба до испанските данъчни органи, - с искане за информация и извършване на проверка на испанското дружество I.“ S.L. Испания,с VIN №ESB73881104. Въз основа на изпратеното искане и след извършена проверка от испанските органи, на 03.12.2018 г. е получен доклад с приложени доказателства, представен по делото, в т.ч. ведно с превод на доклада и доказателствата на български език, което е извършено още в хода на ревизионното производство.

Въз основа на данните по делото съдът намира, че в хода на процесното ревизионно производство са събрани доказателства по предвидените в ДОПК способи, в това число жалбоподателят е уведомен, че доставчикът [фирма] не може да бъде намерен за извършване на насрещна проверка, а следва да се отбележи, че не е намерен и в хода на съдебното производство във връзка с изготвяне на заключението от вещото лице по съдебно-икономическата експертиза. В хода на ревизионното производство от страна на жалбоподателя са представени писмени доказателства в негова защита в пълнота.

При така изложеното, съдът намира, че РА е издаден от компетентен орган, доказателствата са събрани по допустими от ДОПК способи, не са нарушени права на жалбоподателя, доколкото същият се е възползвал от правата си да участва в ревизионното производство като представя доказателства, подава възражения и жалби.

По материалната законосъобразност на РА съдът приема следното:

По фактите:

Не е спорно по делото, че през данъчни периоди м. 01.2018 г. и м. 02.2018 г. жалбоподателят [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 12 480,00 лв. по 2 фактури:

1. Фактура №2001/08.01.2018 г. с предмет на доставката „аванс за употребяван товарен автомобил /влекач/ И. AS440T, рама WJMM1VTH60C323924", с данъчна основа 43 680,00 лв. и ДДС - 8 736,00 лв. и

2. Фактура №2002/07.02.2018 г. с предмет на доставката „окончателно плащане за употребяван товарен автомобил /влекач/ И. AS440T, рама WJMM1VTH60C323924", с данъчна основа 18 720,00 лв. и ДДС 3 744,00 лв./, издадени от [фирма].

Тези доставки са свързани с икономическата дейност на жалбоподателя през ревизираните периоди - извършване на транспортни услуги по превоз на товари в страната и в чужбина, както и отдаване под наем на транспортни средства, за която притежава валиден Лиценз за международен автомобилен превоз на товари №14843/15.03.2016 г, издаден от Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията.

За доказване доставките жалбоподателят е представил в хода на ревизионното производство следните доказателства:

1. Двете спорни фактури №2001/08.01.2018 г. и №2002/07.02.2018 г., по които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит, както и проформа фактура №1/11.05.2018 г. с данъчна основа в размер на 10 825,00 лв. и ДДС 2 165,00 лв., с предмет на доставката „аванс за употребяван товарен автомобил /влекач/ И. AS440T по предварителен договор за продажба от 05.01.2018 г.; извлечение от банкова сметка, доказващо, че на 06.03.2018 г. ревизираното дружество е превело на доставчика сумата от 38 000,00 лв. с основание „по фактура №2001/08.01.2018 г.", извлечение от счетоводна сметка 401 „Доставчици", където фигурират спорните фактури, свидетелство за регистрация /талон/ за влекач И. AC 440 T П с рег. №CB6559MB, номер на рама: WJMM1VTH60C323924, вписан на 07.02.2018 г. със собственик [фирма]. Същият актив е вписан и в инвентарната книга на дружеството.

2. Представен е и предварителен договор за продажба от 05.01.2018 г. и договор за покупко-продажба на МПС от 07.02.2018 г., сключен между [фирма] - продавач и [фирма] - купувач.

3. Представена е фактура №79/06.02.2018 г. с издател I., S.L., Испания и с получател [фирма] за сумата от 30 000,00 евро с основание: „venta de tractor I., modelo AS440T/P con bastidor WJMM1VTH60C323924 y M. 0283JKL", ведно с платежно нареждане за извършен превод с нечетливо копие на сумата за плащане по „factura №79/2018 г." , с наредител [фирма] и получател I. R.,

S.L.\ S., M..

4. Представен е и протокол за прихващане на вземанията и задълженията от 04.06.2018 г., /в който подписът и печатът на третата страна - I., S.L., Испания са нечетливи/, удостоверяващ, че [фирма] има задължение към I., S.L. по фактура №79/2018 г. в размер на 58 674,90 лв., а ревизираното дружество дължи на [фирма] следните суми: по фактура №2001/08.01.2018 г. - 14 416,00 лв.; по фактура №2002/07.02.2018 г. - 22 464,00 лв. и по проформа фактура №1/11.05.2018 г. - 12 990,00 лв. Постигнато е съгласие, задълженията на [фирма] към испанското дружество да бъдат частично платени от жалбоподателя, като сумата от 49 870,00 лв. да бъде преведена по банков път.

По отношение на доставчика [фирма] се установява, че:

Спорните фактури №2001/08.01.2018 г. и №2002/07.02.2018 г., издадени към жалбоподателя, са отразени в дневника за продажби за м. 05.2018 г., но в дневника за покупки на доставчика на жалбоподателя фигурират фактури №9/05.01.2018 г. с предмет аванс за И. с данъчна основа 43 680,00 лв. и ДДС 8 736,00 лв. и №10/06.02.2018 г. - окончателно плащане за И. с данъчна основа 18 720,00 лв. и ДДС 3 744,00 лв., издадени от [фирма] към доставчика. В информационната система V. доставчикът [фирма] не е декларирало ВОП на стоки от Испания.

По твърденията на жалбоподателя, че са извършени плащания към доставчика, както и на базата на тристранно споразумение са преведени суми на I., S.L., Испания и представената от жалбоподателя фактура №79/06.02.2018 г., издадена от испанското дружество на неговия пряк доставчик още в хода на ревизионното производство, пред съда не са установени нови данни. Вещото лице Д. в представеното писмено заключение, изслушано в съдебно заседание, в отговор на поставените въпроси е посочило, че доставчикът не е спазил изискванията на чл.86, ал.1 т.2 и т.3 ЗДДС, като е отразил издадените към жалбоподателя фактури № 2001/2018 и №2002/2018г. едва в м. 05.2018г. Тъй като вещото лице не е могло да осъществи контакт с лице от дружеството доставчик или със счетоводството му, вещото лице не е дало отговори на въпросите по какъв начин са отразени двете фактури в счетоводството на доставчика както и за счетоводното отразяване на придобиването на товарния автомобил от испанското дружество. По отношение на плащанията, също вещото лице не е могло да даде отговор на въпроса как е отразено в счетоводството на доставчика прихващането между него, жалбоподателя и испанското дружество. Единственото плащане е по данните в кориците на делото- по извлечение от ПИБ АД от банкова сметка с титуляр Топ Т. 17 Е. от 06.03.2018г. за постъпил превод от жалбоподателя в размер на 38 000,00лв. с основание по фактура № 2001 от 08.01.2018г.

В доклада на испанската приходна администрация от 03.12.2018 г. и приложените доказателства, следва че I., S.L., Испания не е потвърдило, че през периода от м. 01.2018 г. до м. 09.2018 г. е имало търговски отношения [фирма]. Испанското дружество е представило фактури, издадени към жалбоподателя и с предмет наемането на транспортни средства за превоз на

стоки - издадените фактури от испанското дружество към жалбоподателя [фирма] са представени по делото от ответника в превод на български език - на л.253-261 от делото. Видно от фактурите, съответно фактура № 63/01.02.2018г. и е с предмет „наем януари рег.№ 0283JKL (20.01.-31.01) за сумата 600 евро и втора позиция по същата фактура „0283JKL - февруари месечен наем“ за сумата от 1800 евро, общо 2400ев, ДДС - 0,00 евро. Идентично с месечен наем 1800 евро са издадени фактури за м. март - №144/01.03.2018г., за м. април - № 213/02.04.2018г., за м. май - фактура 315/01.05.2018г., за м. юни - фактура №394/01.06.2018г., юли - фактура №444/02.07.201`8г. Посочено е, че всички плащания следва да бъдат извършени предварително и по конкретна банкова сметка. Общо фактурите от испанското дружество към жалбоподателя с предмет наем на автомобила са на стойност 11 400лв., а останалите суми до приетата от органите по приходите обща данъчна основа по фактурите от испанското дружество към жалбоподателя 11 472 ,00 евро , са свързани с „разходи, възникнали поради конфирминг на плащане по фактура ...“, като са посочени номера на например по фактура № 17121.03.2018г. с данъчна основа 15,60 евро.има посочения предмет във връзка с „фактура 63“, който номер съвпада с първата посочена по -горе фактура за наем януари и февруари, по фактура №254/10.04.2018г. - е във връзка с плащането по фактура 144/171/2013 и за сумата от 37,65 евро; фактура № 479/23.07.2018г. е вр. фактура 254/315 и с данъчна основа 19,45 евро, които разходи са на обща стойност 72,70 евро. Във всички обсъдени фактури от испанското дружество са цитирани точни данни за жалбоподателя, в това число и данъчния му номер по ДДС - BG203611372.

Испанското дружество е представило и извлечение от счетоводни сметки, касаещо периода от 01.01.2018г. - 10.10.2018г. - л. 252 от делото, от което е видно, че издадените фактури към жалбоподателя, са отразени в по партидата му, в това число са отразявани и връщания на преводи по погрешка. Видно от извлечението, всяка фактура е отразявана като „вземане“ като стойност в графа постъпления, съдържа се и графа плащания, като крайните салда за периода 01.02.2018г. - 23.07.2018г. са за отчетените плащания 91 600,78 , а за постъпленията - 91 3652,71, салдото с натрупване е 248,07лв. с превес на сумите за плащанията.

3.По делото на л. 138 от делото е представен и приет като доказателство в превод на български от испански език договор **от 06 февруари 2018г.**, подписан между представляващите испанското дружество I., S.L., и управителят на Т. 17 , с предмет на покупко-продажба процесния автомобил.Този договор не е представен от испанските органи по приходите сред доказателствата към доклада от проверката. Този договор, ведно с фактурата от испанското дружество към доставчика - фактура №79/06.02.2018г. издадена от I., S.L. към Топ Т. 17 Е. , са представени от жалбоподателя.

Вещото лице Д. в представеното писмено заключение, изслушано в съдебно заседание, в отговор на поставените въпроси е посочило, че доставчикът не е спазил изискванията на чл.86, ал.1 т.2 и т.3 ЗДДС, като е отразил издадените към жалбоподателя фактури № 2001/2018 и №2002/2018г. едва в м. 05.2018г. Тъй като вещото лице не е могло да осъществи контакт с лице от дружеството

доставчик или със счетоводството му, вещото лице не е дало отговори на въпросите по какъв начин са отразени двете фактури в счетоводството на доставчика както и за счетоводното отразяване на придобиването на товарния автомобил от испанското дружество. По отношение на плащанията, също вещото лице не е могло да даде отговор на въпроса как е отразено в счетоводството на доставчика прихващането между него, жалбоподателя и испанското дружество. Единственото плащане е по данните в кориците на делото- по извлечение от ПИБ АД от банкова сметка с титуляр Топ Т. 17 Е. от 06.03.2018г. за постъпил превод от жалбоподателя в размер на 38 000,00лв. с основание по фактура № 2001 от 08.01.2018г.

Видно от представените и приети по делото доказателства от СДВР - л. 157 и следващите от делото във връзка с регистрацията на процесния автомобил като собственост на жалбоподателя в частта за приетите табели и регистрационни номера по заявлението - л. 160 от делото, е посочен именно регистрационния номер, упоменат във фактурите от испанското дружество към жалбоподателя с предмет наем на автомобила - „0283JKL“ също на л. 162 от делото е представено документ, според който в графа С.1.1 е посочено испанското дружество I., S.L., , в графа I.1 е посочена дата 01-12-2015, а в графи D1, D2, D3, D4 и F.1 са посочени данни, относими към модела на транспортното средство, номера на рамата, посочени идентично и в договора между жалбоподателя и Топ Т. 17. По преписката от СДВР е представена е и фактура №79/06.02.2018г. издадена от I., S.L. към Топ Т. 17 Е. в която като предмет е посочен процесния товарен автомобил с характеризиращите го белези за модел, номер на рама и регистрационен номер, данъчната основа е 30 000 евро. **Представена е и декларация от П. Д. П., като управител на [фирма] и от дата 07.02.2018г., според която на 06.01.2018г.** в Испания, [населено място], от продавач И. Т. Р. е закупил товарния автомобил, като автомобилът е влязъл в Република България на 02.02.2018г. Що се касае до документа за плащане между жалбоподателя и доставчика, пред СДВР е представена фактура №0..201/07.02.2018г. с предмет употребяван автомобил/влекач/ И. модел AS 440T WMM1VN60C32394 и на стойност - данъчна основа 62 400,00лв. и ДДС 12 480,00лв., общо 74 880,00лв. Не е спорно, че в резултат на представените пред СДВР документи, **на 07.02.2018г.** от органите при СДВР е извършена регистрацията на товарния автомобил в Република България, а като собственик в издаденото свидетелство за регистрацията е вписано дружеството-жалбоподател.

Жалбоподателят претендира, че автомобилът е влязъл в Република България, като е транспортиран от негов шофьор, за което представи бордна карта за полет С. М. с дата на полета 17 януари 2018г. без данни за конкретно лице, на чието име е билета за пътуване - л. 413 от делото.

Също се установява, че от 07.02.2018г. е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния товарен автомобил, видно от разпечатката за проверка в базата данни на „Гаранционния фонд“ - л. 408 от делото, представена по делото, и която справка не се оспори от ответника, също информацията е публично достъпна.

По делото се представени доказателства, касаещи осъществени последващи доставки - международен транспорт с процесния автомобил, в които като

превозвач е вписано дружеството-жалбоподател и българския регистрационен номер на процесното транспортното средство - СВ6559МВ. Тези доказателства са приети без оспорване от ответника: международна товарителница ЧМР от 07.2018г., - л. 437 от делото, транспортна заявка договор с дата на доставката 06.08.2018г. - л. 435 от делото; ЧМР на л. 434 от делото от дата 30.07.2018г.; митническа декларация на л. 432/433 от делото от дата 12.07.2018г. Представени са и данъчни фактури, издадени от жалбоподателя към неговите клиенти - на л. 429 и 430 от делото, които също са приети без оспорване от ответника и са от дати 16.07.2018г. и от 13.08.2018г., съответно издадени от жалбоподателя към негови клиенти Ем Д. С. Е. и Р. България О., в които изрично в предмета е посочено транспорт по конкретен номер на документ, извършен с влекач с рег. [рег.номер на МПС] .

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Тезата на органите по приходите, възприета изцяло и в решението на ответника, че по отношение на издадените от [фирма] фактура №2001/08.01.2018г. с предмет аванс за доставката на влекач с данъчна основа 43 680,00лв. и с ДДС 8 736,00лв и фактура №2002/07.02.2019 г. с предмет доставка на влекач, данъчна основа 18 720,00лв. и ДДС 3 744, с получател дружеството-жалбоподател, е налице документиране на стопански операции, които реално не са осъществени, съдът намира за недоказана по делото. Този извод, по конкретно се основава на тезата на органите по приходите, че транспортното средство е придобито от [фирма], но не е закупено от доставчика [фирма]. Не е спорно, както се установи по фактите, че на 07.02.2018г., на основание представените доказателства и декларации - за закупуване от доставчика и декларация от негово име за закупуването на автомобила от испанското дружество, жалбоподателят по делото е вписан като собственик на автомобила в издаденото свидетелство за регистрацията му в Република България.

Няма данни за преки взаимоотношения между испанското дружество и жалбоподателя по повод покупко-продажбата на процесния автомобил. Следва да се отбележи, че изпратеното запитване до испанските органи, от българска страна не е конкретизирано с представения договор между българския доставчик и испанското дружество, нито са предоставена за потвърждение издадената от испанското дружество фактура към доставчика от дата 06.02.2018г., представена като доказателство пред СДВР за регистрацията на автомобила.

Следователно, свидетелството за управление на МПС е официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК, съставен от длъжностно лице в кръга на службата му. Поради това се ползва с формална доказателствена сила.

Съдът намира, че е задължен и следва да признае формалната доказателствена сила на свидетелството за управление на МПС за процесния автомобил, в което е вписано дружеството-жалбоподател и като собственик към датата на втората спорна фактура по делото, а няма данни и за промяната на собствеността. Проверка на правата на собственост, както и предходна регистрация на автомобила, предходен собственик, са част от задължителните елементи, предмет на проверка и преценка при

регистрацията на автомобилите, която се извършва се от съответните органи, компетентни да извършат регистрацията, съгласно Наредба №1-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.

Така съгласно чл.5, ал. 3, т.1 - т. 3 от Наредбата , при регистрацията на автомобилите звената на МВР извършват необходимите проверки за „1.идентификацията на превозното средство в случаите, когато се изисква; 2. достоверността на представените документи и данните на собственика; 3. произхода на превозното средство. Този преглед се извършва при първоначалната регистрация, – чл.32, ал.1, т.1 от Наредбата.

Следователно, след като компетентните органи по чл. 5 от Наредбата са извършили необходимите технически прегледи и за идентификацията, достоверността на представените документи и за произхода на превозното средство и са издали свидетелство за регистрация със собственик жалбоподателя, то съдът само в производство, в което се оспорва тази констатация, е компетентен да провери дали е законосъобразна. Такова не е процесното производство, няма данни свидетелството за регистрация да е оспорено и съдът следва да зачете правното действие на свидетелството за регистрация на процесния автомобил като стабилен административен акт. Поради това съдът инцидентно в производство по оспорване на ревизионни актове не може да пререшава въпроси, които са предмет на проверки за факти и обстоятелства, които са предмет на преценка при издаването на свидетелството за регистрация, доколкото издаването му не е предмет на правен спор или на преценка за законосъобразност в процесното производство.

Следователно, към датата на издаването на фактура №2002/07.02.2018г. с ДДС 3 744,00лв., доколкото към тази дата безспорно жалбоподателят е признат от компетентния за това национален орган за собственик на процесния автомобил, е осъществена доставка и възникнало данъчно събитие по смисъла на чл.6, ал.1 ЗДДС, поради което е възникнало и правото по чл.68, ал.1 ЗДДС за приспадането на данъка. РА

Предвид изводите на съда и данните по делото за следните обстоятелства:

-жалбоподателят е признат за собственик на процесния автомобил от 07.02.2018г. от компетентните български органи

-няма твърдения дори този автомобил да е бил във владението на жалбоподателя през месец 01.2018г. дори и извън страната - във връзка с осъществяваната от него икономическа дейност - международни превози в Европа или другаде по света

-декларираното при регистрацията пред СДВР, че автомобилът е пристигнал на 02.02.2018г. в Република България,

-няма данни за каквато и да е договореност за издадените фактури от испанското дружество към жалбоподателя с предмет наем на същия автомобил.

При тези обстоятелства, настоящият състав на съда намира, че допълнително начисления данък за неотчетени фактури е необоснован. Не става ясно защо

следва да се има пълно доверие на заявеното от испанското дружество, доколкото се дължи само на изявления на негови представляващи и са приложени едностранно съставени от него документи. Докладът не се основава на проверки в счетоводството му от испанските органи, също от доклада на испанската данъчна администрация не може да се извлекат данни, за това, че е осъществена проверка на твърденията му. Видно от доклада - в превод на л. 249 от делото, за да бъде отговорено на цитираното искане, съгласно чл.93 от Главен данъчен закон на Испания е изпратено изискване за информация към испанското дружество, от което са изискани данните и документите, свързани с техните операции с дружество Top T. 17 E. в ЕС, извършени през 2018г.

Следва да се посочи, че ако испанското дружество е претендирало някакви права върху процесния автомобил, то е могло да иска от българските власти да бъде иззет от българското дружество, регистрирано като негов собственик, на основание процедурата по чл.84 от Закона за министерството на вътрешните работи. Така съгласно чл. 84, ал.1 ЗМВР „Полицейските органи могат да изземват временно вещ, за която има сигнал за издирване в ШИС и/или в информационните фондове на Международната организация на криминалната полиция (И).“ , а съгласно ал.2, първото изречение на разпоредбата, лицето у което се намира вещта се поканва да я предаде доброволно. Видно е, че докладът и предоставените от данни от испанското дружество са по време, след като дружеството-жалбоподател се легитимира като собственик на автомобила, а испанското дружество не е посочило данни във връзка със собствеността си върху автомобила, за който е очевидно, че е бил в негова собственост и владение и владението му е предадено без да се повдига въпрос за изземването му от българско дружество във връзка с реда по чл.84, ал.1 ЗМВР.

По делото са представени доказателства, че дружеството-жалбоподател е осъществявало икономическата си дейност с процесния автомобил след 07.02.2018г. по делото са представени доказателства за осъществявана икономическа дейност от жалбоподателя с процесното транспортно средство за периода след месец февруари 2018г. и конкретно например на дата 27.09.2018г. е оформена международна товарителница - ЧМР, в която като превозвач е вписано дружеството-жалбоподател и българските регистрационни номера на транспортното средство - СВ6559МВ - л. 437 от делото, също този регистрационен номер е посочен и в транспортна заявка договор от в която като час на доставката е посочен 06.08.2018г. - л. 435 от делото, идентично в ЧМР на л. 434 от делото от дата 30.07.2018г. в митническа декларация на л. 432/433 от делото от дата 12.07.2018г. Представени са и данъчни фактури, издадени от жалбоподателя към неговите клиенти - на л. 429 и 430 от делото, които са приети без оспорване от ответника и са от дати 16.07.2018г. и от 13.08.2018г. към Ем Д. С. Е. и Р. България О. като изрично в предмета е посочено транспорт по конкретен номер на документ, извършен с влекач с рег. [рег.номер на МПС] . Изложеното е доказателство за осъществени доставки от жалбоподателя с процесния автомобил, свързани с неговата икономическа дейност, които обстоятелства изключват приложимост на чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС за упражненото право на приспадане на данъка по

спорните фактури във връзка с придобиването на транспортното средство. Доводът на органите по приходите, възприет и от ответника, че по **фактура №2001/08.01.2018 г.** с предмет аванс за доставката на влекач с данъчна основа 43 680,00лв. и с ДДС 8 736,00лв., към датата на издаването ѝ няма плащане, тъй като съгласно представените платежни документи е направен частичен превод в размер на 38 000,00 лв. на 06.03.2018 г., което се потвърди и от вещото лице по делото, съдът намира изцяло за обосновен. Също към тази дата не е настъпило и данъчно събитие, свързано с доставката на автомобила, с оглед на което към датата на издаването на фактурата не е налице нито едно от основанията по чл. 25 ЗДДС за признаването на правото на данъчен кредит по фактура №2001/08.01.2018 г. с предмет аванс за доставката на влекач с данъчна основа 43 680,00лв. и с ДДС 8 736,00лв., като упражненото от жалбоподателя право на приспадане по фактурата в посочения размер и за м. 01.2018г. е незаконосъобразно, тъй като е упражнено преди да е осъществена доставката на автомобила.

На основание изводите на съда, че доставката е настъпила на по-късна дата - 07.02.2018г., във връзка с която правото на приспадане на данъка е следвало да бъде упражнено за данъчен период м. 02.2018г., за разликата следва да бъдат начислени лихви, но правото на приспадане на данъка по фактурата следва да бъде признато, доколкото документира доставка, която е осъществена действително.

На основание чл. 69, ал. 1 от ЗДДС регистрирано лице има право да приспадне начисления данък за стоките или услугите, които доставчикът-регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави, когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от него облагаеми доставки. Съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС, за да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател, същото следва да притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115 от ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред. Издаването на фактура в срока по чл. 113, ал. 4 от ЗДДС и отразяването ѝ в справка-декларация на основание чл. 124, ал. 2 от същия закон е основно задължение на доставчика. Съгласно чл. 72, ал. 1 от ЗДДС регистрирано по този закон лице може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит за данъчния период, през който е възникнало това право, което предвид разпоредбата на чл. 68, ал. 2 от ЗДДС възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем, или в един от следващите 12 данъчни периода. Правото на приспадане на данъчен кредит според ал. 2 на същата разпоредба се упражнява, като лицето:

1. включи размера на данъчния кредит при определяне на резултата за данъчния период по ал. 1 в справка-декларацията по чл. 125 ЗДДС за същия данъчен период;
2. посочи документа по чл. 71 ЗДДС в дневника за покупките по чл. 124 ЗДДС за данъчния период по т. 1.

По приложението на чл.72 ЗДДС са издавани и указания на органите по приходите прилагане разпоредбата на чл. 72 от ЗДДС, и конкретно при издадена фактура и упражнено право на приспадане на данъка преди да е

настъпило данъчното събитие, според които : „Когато в нарушение на разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗДДС, получателят по фактура, издадена преди настъпването на данъчното събитие, съответно авансовото плащане, е включил същата в справка - декларация и дневника за покупки, отнасящи се за данъчния период на издаването на фактурата, а не в този, през който е настъпило данъчното събитие, съответно авансовото плащане, то правото на данъчен кредит е ползвано преди периода на възникването му. Същевременно, ако се установи съобразно посоченото в т. 2.2, че всички условия по глава седма от ЗДДС за възникването на това право са налице, за данъчно задълженото лице възниква задължение за заплащане на лихва за забава върху така преждевременно упражнено право на данъчен кредит. Лихвата се дължи на основание чл. 72 от ЗДДС във връзка с чл. 1 от ЗЛВДТДПДВ, когато в резултат на така упражненото право на данъчен кредит е намален подлежащият на внасяне съгласно чл. 89, ал. 1 от ЗДДС данък, съответно на основание чл. 128, ал. 2 от ДОПК, когато е възстановена, прихваната или приспадната по-голяма сума в случаите на чл. 92 от ЗДДС. В този смисъл срв. решение на ВАС № 6634 от 07.12.2004 г. по адм. дело № 10553 от 2002 г.“ (така писмо изх. № 24-00-17 от 08.11.2007 г. на изпълнителния директор на НАП). Изложеното в указанията становище е потвърдено и в последващата съдебна практика на ВАС - Решение № 5772 от 27.04.2011 г. по адм. д. № 13005/2010 г., I отд. на ВАС. Видно от Решение № 1126 ОТ 03.02.2016 г. по адм. д. № 15192/2014 г., VIII отд. на ВАС, е възприета идентична теза:

„В конкретния случай фактурата е издадена преди настъпване на данъчното събитие и преди данъкът да стане изискуем, съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС. Съгласно разпоредбата на чл. 115, ал. 1 от ЗДДС при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата. От анализа на разпоредбата се налага изводът, че при съставена фактура при първоначална липса на данъчно събитие по нея не може да се издаде кредитно известие, а следва да бъде анулирана по реда на чл. 116 от ЗДДС. При наличие на издадена фактура преди настъпване на данъчното събитие, не може да се приеме, че същата е неправомерно издадена. Същата като частен писмен документ не налага извода, че фактите няма да се случат в по-късен момент. Последващо настъпване на данъчно събитие, съответно авансово плащане, валидира издадената фактура.“

Идентично становище, според което *„В конкретния случай безспорно е установено последващото настъпване на данъчното събитие, което следва да се приеме, че е валидирало издадените фактури.“* е възприето и в Решение № 5023 от 26.04.2016 г. по адм. д. № 2867/2016 г., I отд. на ВАС.

На цитираното по-горе разяснение на изпълнителния директор на НАП се е позовал и съдът в Решение № 6317 от 15.05.2018 г. по адм. д. № 117/2018 г., I отд. на ВАС, и конкретно: *„Следва да се посочи също, че в разяснение № 24-00-47/08.11.2007 г. на Изпълнителния директор на Националната агенция по приходите в т. 2.2. от него изрично се приема, че когато се установи, че фактурата е издадена преди настъпването на данъчното събитие, не може автоматично да се приеме, че същата е издадена*

неоснователно или неправомерно, съответно априори да се приеме, че не е налице право на данъчен кредит. Освен това в т. 2 от същото разяснение е налице позоваване на чл. 113, ал. 1 ЗДДС, която разпоредба съдържа задължение за данъчнозадължените лица да издават фактури след настъпване на данъчно събитие, респ. след получаване на авансово плащане, като в този смисъл е и чл. 220 от Директивата, като изрично изпълнителният директор на НАП посочва, че чл. 113, ал. 4 ЗДДС посочва само крайния срок за издаване на фактура и не поставя изрични изисквания или забрани по отношение на началния момент, в който тя може да се издаде.“

В казуса по делото фактурата от 08.01.2018г. не само е издадена преди да е настъпило данъчно събитие, но и правото на приспадането на данъка е предварително упражнено, т.е., преди данъкът да е станал изискуем и чрез включването на фактурата от жалбоподателя в дневника за покупките и в справката декларация за м. 01.20018г. Най-рано фактурата е следвало да бъде включена за месец 02.2018г., тъй като през този месец е признато правото на собственост на жалбоподателя върху процесния автомобил, предмет на фактурата. Липсват данни за плащане преди тази дата, също липсват данни за настъпило данъчно събитие по чл.6 ЗДДС свързано с доставката на същия товарен автомобил.

Следователно, за периода от 15.01.2018г. до 14.03.2015г.(съобразно крайните дати за подаване на данъчните декларации по ЗДДС и приспадането на данъка) се следват лихви - в размер на законната лихва върху сумата от 8736 лв., която изчислена по калкулатора на сайта на Националната агенция за приходите е в размер на 143,18 лв. http://nraapp03.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp, който размер на лихвите следва да намери отражение в задълженията на дружеството за данъчен период м. 01.2018г., в който е упражнено правото на приспадане на данъка.

Тъй като обаче съдът е обвързан от забраната по чл.160, ал.5 ДОПК да влошава положението на жалбоподателя, не може да въвежда нови основания на задължението за лихви. Видно е също, че за данъчни периоди м. 01, 02 и 03 .2018г., жалбоподателят е декларирал резултати ДДС за възстановяване, за които по делото няма данни за корекция, тъй като изводите на органите по приходите за отказаното право на данъчен кредит са необосновани.

На основание изложеното, правото на приспадане на данъка по двете фактури за закупуване на автомобила следва да бъде признато изцяло.

По извършеното доначисляване на ДДС на основание чл. 82, ал.2, т.3 ЗДДС във връзка с чл.117, ал.1, т.1 и ал.2 ЗДДС за неотчетени в счетоводството на дружеството-жалбоподател на „инвойси“, според органите по приходите, издадени от испанското дружество I.“ S.L. Испания, с VIN №ESB73881104 за данъчен период м. 03.2018г. - общо в размер на 1648,76лв. върху обща данъчна основа 4 215,00евро или 8 243,82лв., съдът намира жалбата също за изцяло основателна.

Според решението на ответника, правилно е извършено начислението с РА на данъка по издадените „инвойси“ от I., S.L., Испания на стойност общо в

размер на 4 215,00 евро/8 243,82 лв./. Счита, че при извършения обмен на данни с испанската приходна администрация, заедно с получения доклад са събрани достатъчно документи, удостоверяващи получени от жалбоподателя услуги от испанското дружество, тъй като са приложени са копия на издадените фактури към жалбоподателя, доказателства за разплащане по тях, каквото впрочем не се съдържа, видно от съдържанието на делото и допълнително изисканото допълване на преписката в тази част в хода на съдебното производство - представени на л. 217 до 261 от делото. От испанското дружество е представено само извлечение за счетоводно отчитане. Ответникът обаче е приел, че са представени доказателства за плащане, за счетоводно отчитане, както и отразяването на фактурите в регистрите, подавани към приходната администрация на Испания. Такива данни няма нито в доклада на испанската данъчна администрация, нито са представени допълнително към доклада документи за отразяването на инвойсите от испанското дружество към жалбоподателя в неговите дневници и декларации във връзка с отчитането на данъка върху добавената стойност. Нещо повече, нито ответникът нито органите по приходите са вникнали в представеното извлечение от счетоводните сметки, в което има отразени и счетоводни записвания „връщане Превод по погрешка“ със стойности 10 000 евро, 2 000 евро и 68 128, 62 евро, т.е. 80 128,62 евро. Посочената сума от 80 128,62 евро участва в общия сбор на колоната - счетоводните отразявания с натрупване са общо 91 600,78 евро. Също в графата постъпления са отразени счетоводни записвания с вписано основание „връщане на превод по погрешка“ и „Превод по погрешка“ съответно за суми в размер на 30 000,00 евро, 24 400,00 евро и 25 500,00 евро или общо 79 900,00 евро, която сума участва в общи сбор на постъпленията общо 91 352,71 лв.

Видно е, че отразените стойности на основание конкретни фактури в двете графи са съответно плащания са общо 9 672,16 евро, а в графа постъпления са общо 11 452,71 евро към 23.07.2018г., от които към 31.03.2018г. с натрупване сумите по фактури в двете графи са общо **4215,00 евро**, която стойност е и възприета от ревизиращите органи и от ответника в решението като данъчна основа, за която жалбоподателят е следвало да начисли ДДС на основание чл. 82, ал.2, т.3 вр. чл.117 ЗДДС. Разликата между двете колони - плащания и постъпления е в размер на 248,07 евро при превес на плащанията с посочената сума.

Не са представени извлечения от банковата сметка на испанското дружество, в потвърждение на записаното в допълнение за счетоводните записвания в графа постъпления „Ла К.“, което съвпада с наименованието на търговската банка, посочена в представените инвойс фактури. Видно е също така, че изрично вписване за периода месеците 01.-03 .2018г. има само едно вписване на фактура с посочване на дружеството-жалбоподател на 06.02.2018г. в графа постъпления и за сумата от 2400 евро.

Видно е също така, че останалите фактури, до сбора към края на м. 03.2018г. - 4 215, 00 евро, възприет от органите по приходите като данъчна основа на доставки към жалбоподателя, няма отразено името на дружеството-жалбоподател, като тази сума съответства на колоната плащания.

Освен горното, видно е ,че извлечението от счетоводната сметка на испанското дружество е за периода 01.-10.2018г., като не става ясно на какво основание след юли 2018г. е престанало да издава фактури, като представените към българското дружество- жалбоподател по делото. Още повече, по делото са представени доказателства за осъществявана икономическа дейност от жалбоподателя с процесното транспортно средство за периода след месец февруари 2018г., както се обсъди по-горе.

На следващо място, без никакво основание процесните „инвойси“, представени от испанското дружество са приети за валидни документи, издадени за възникнало данъчно събитие и съответстващи на изискванията на фактури, като данъчен документ, установяващ настъпването на данъчно събитие. Видно е, че процесните „инвойси“, както се обозначават от органите по приходите, макар и да са наименовани фактури, не съдържат пълна идентификация на испанското дружество, съгласно чл. 226, т.3 от директивата за ДДС - Директива 2006/112, фактурата следва да съдържа: „3. идентификационният номер по ДДС, посочен член 214, под който данъчнозадълженото лице е доставило стоките или услугите;“ също в документите от испанското дружество не се съдържат данни в съответствие с изискването по т. 7 от същата норма на директивата: „7. датата на извършване или приключване на доставката на стоки или услуги, или датата, на която е извършено плащането по сметка, посочено в точки 4 и 5 от [член 220](#), доколкото тази дата може да бъде определена и е различна от датата на издаване на фактурата;“, също не се съдържат данни по т.11 от същата разпоредба: „11. в случай на освобождаване или когато **клиентът е платец на данъка** — посочване на приложимата разпоредба от настоящата директива, или на съответващата национална разпоредба, или което и да е друго посочване, показващо, че доставката на стоки или услуги е освободена или попада под процедура за сторниране на начислението;“- в случая не е посочена никаква разпоредба, касаеща, че клиентът е платец на данъка. Също е видно, че съгласно превода на фактурите от испанското дружество е посочено като начин на плащане „конфирминг (предварително)“. От посоченото „конфирминг (предварително)“ като обозначение за плащането, също може да се направи извод, че се касае за документ, с който се изисква предварително плащане, преди настъпването на данъчното събитие. В случая няма представен договор между испанското дружество и българското дружество жалбоподател, по силата на който да дължи предварително наемни вноски в посочения размер от 1800 евро. Понятието „инвойс“ фактура няма законова регламентация в директивата а също в българското право. Неясно какво имат предвид органите по приходите като значение за съдържанието на посоченото понятие. В практиката, в това число съдебната не е възприето, че понятието инвойс е равностойно на данъчна фактура със всички последици относно задълженията за получателя, свързани с данъка върху добавената стойност.

Предвид на тези обстоятелства, не може да се приеме, че представените от испанското дружество фактури - „инвойси“ според органите по приходите, съставляват документ, в който се съдържат данни за настъпило данъчно събитие, и конкретно осъществена доставка към българското

дружество-жалбоподател, по силата на което за него са възникнали задължения за издаването на протокол по чл.117 ЗДДС и начисляването на данъка по чл.82, ал.2, т.3 ЗДДС на стойност 4 215, 00 евро.

Няма данни да са извършвани плащания в посочените размери на погрешно отразените плащания, нито данни за взаимоотношения за посочените суми в графата постъпления между жалбоподателя и испанското дружество. Видно от счетоводните отразявания до края на м. 03.2018г. в извлечението от счетоводни сметки са отразени само две фактури в графата счетоводно основание с наименованието на дружеството-жалбоподател „фактура транспорт 171/2018 от дата 01.03.2018г. за 1800 евро и фактура транспорт 171/2018 на стойност 15,06 евро. В случай, че и останалите фактури по счетоводната справка до общата сума от 4 215, 00 евро са издадени към жалбоподателя, не е ясно защо не е вписано наименованието му. Счетоводният документ на л. 252 от делото в превод е обозначен освен като „Извлечение от счетоводни сметки“, също се съдържа и отбелязване „Всички партии“, поради което не може да се направи извод, че всички счетоводни записвания се отнасят до жалбоподателя също и не доказват нито плащане, нито отразяване в счетоводството или деклариране пред испанските данъчни органи на доставки към жалбоподателя, още повече с възприетия предмет от органите по приходите и ответника - „наем на транспортно средство/ лизинг“, най-малкото основанието на фактурите по справката изрично е посочено като „транспорт“, съществено различна доставка от наем или лизинг на транспортно средство.

Всичко изложено обуславя извода, че без каквото и да е фактическо или правно основание, при неизяснени обстоятелства е прието в РА, че представените фактури от испанското дружество съставляват осъществени от него доставки към жалбоподателя с предмет наем на придобитото от последното дружество превозно средство. Правото на собственост и наем на една и съща вещь са взаимно-изключващи се основания. След като по делото се установи придобиването на правото на собственост върху автомобила, то е изключено собственикът му да получава доставки с предмет наем на същата вещь. Следва да се приеме с оглед прилагането на чл.17 от Закона за задълженията и договорите, че испанското дружество е издало на жалбоподателя фактурите с друг предмет - плащане за правото на собственост. Взаимоотношения, свързани с плащания за автомобила, не могат да бъдат противопоставени на придобитото право на собственост от жалбоподателя.

Що се касае до изтъкнатите противоречия в представените доказателства - датата на предварителния договор за закупуването на процесния автомобил, датата на първата спорна фактура - с предмет аванс, в която е посочен конкретния автомобил, както и например декларираното пред СДВР, че доставчикът е придобил автомобила по договор от 06.01.201`8г., а всъщност е представен договор от 06.02.2018г., не могат да опровергаят извода за придобитото право на собственост от жалбоподателя на процесния автомобил и възникналото поради това право на приспадане на данъка по фактурата от 07.02.2018г.

В заключение, съдът на основание чл.161, ал.1 ДОПК с решението си следва

да постанови следното:

РА, изменен с решението на ответника, следва да бъде отменен в частта за:

- данъчен период м. 01.2018г. установен резултат ДДС за внасяне в размер на 6 550,52 лв. със съответните лихви, при **деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 2 185,48лв.**

- данъчен период м. 02.2018г. установен резултат ДДС за внасяне в размер на 120,20 лв. със съответните лихви, при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 3 623,80лв.

-данъчен период м. 03.2018г. само относно задължението за ДДС - в частта за установен резултат ДДС за внасяне в размер на 1360,17лв. и съответните лихви, при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 288,59лв. Предвид диспозитива на решението на ответника - „и съответните лихви“, и резултата от оспорването, следва идентично да бъде посочена отмяната на РА. Поради този резултат и основателност на жалбата за установените задължения за ДДС, на основание чл.161, ал.1 ДОПК, съдът следва да се произнесе по исканията за разноси на двете страни. От жалбоподателя съгласно списък и представените доказателства за плащането им, се претендират разноси в размер на 3150лв., от които за адвокатски хонорар, 2600лв., за вещо лице - 500лв. и за държавна такса - 50лв. Следва да бъдат присъдени разноси в пълния претендиран размер, доколкото възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение не се възприема от съда, предвид извършените действия от адвоката и обстоятелствата по делото и предвид чл.8, ал.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която разпоредба към датата на приключване на устните състезания по делото не е отменена.

Ответникът чрез юрк. К. също претендира разноси с оглед изхода на спора, които на основание чл.161, ал.1 ДОПК, което искане с оглед изхода на делото е неоснователно.

На основание изложеното, както и чл.160, ал.1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК] и седалище [населено място], чрез Н. В. - управител, срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221418002638-091-001 от 18.03.2019 г., издаден от М. Й. С. - орган, възложил ревизията и С. М. М. - ръководител на ревизията, в частта, изменена с Решение №1229/17.07.2019г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите, а именно:

-за данъчен период м. 01.2018г. установен резултат ДДС за внасяне в размер на 6 550,52 лв. със съответните лихви, при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 2 185,48лв.

- данъчен период м. 02.2018г. установен резултат ДДС за внасяне в размер на 120,20 лв. със съответните лихви, при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 3 623,80лв.

-данъчен период м. 03.2018г. само относно задължението за ДДС - в частта за установен резултат ДДС за внасяне в размер на 1360,17лв. и съответните лихви, при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 288,59лв.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сумата от 3150 (три хиляди сто и петдесет) лева за разноси.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: